

POIKOSET

Poikosten sukuseuran jäsenjulkaisu nro 23

Toukokuu 2023

Lehden sisältö:

Kirsti Leppäaho: Puheenjohtajan terveiset

Lauri Koskinen: Kokouskutsu ja ohjelma

Kirsti Leppäaho: Varsinainen sukukokous - käsiteltävät asiat

Lauri Koskinen: Pikkuserkkutapaamisilla uusia jäseniä Poikosten sukuseuraan

Taisto Poikonen: Sukututkijan mietteitä

Erkki O. Poikonen: Hilmanilla Helsinkiin

Taisto Poikonen: Humpilta Vastingille

Erkki O. Poikonen: In memoriam - Markku Sakari Poikonen

Kirsti Leppäaho: Tiedotusasiat

Sukukokous vuonna 2019 Karstulan seurakuntatalolla

Puheenjohtajan tervehdys

teksti *Kirsti Leppäaho*

Kesää odotamme vuoden, onnea koko elämän ja sukutapaamista neljä vuotta. Onneksi sukutapaaminen onkin jo yllättävän lähellä, enää muutama viikko.

Tämän vuoden sukukokous järjestetään lauantaina 1.7.2023 Saarijärven uudessa, komeassa Koulu- ja kulttuurikeskuksessa. Alkuperäinen suunnitelmamme järjestää tapaaminen Karstulassa kaatui siihen, että Karstulan seurakuntatalo meni käyttökieltoon. Ja eihän Saarijärven paikkana mitään huonoa ole. Sehän on ollut aina oikein kulttuuripitäjä - sieltä on lähtöisin poikkeuksellisen paljon taiteilijoita, niin kuva-, sana- kuin näyttämötaiteilijoitakin, myös suuria johtajia. Siellä ovat vaikuttaneet muun muassa J. L. Runeberg, Aune Herala, Väinö Rusanen, Frans Toikkanen, Kain Tapper, Tarmo Manni, Kirsti Paakkanen ja paljon muita.

Ja onhan tämä meidän kokouksemme tavallaan kulttuuritapahtuma ja niitä taiteilijoita ja tieteilijöitä on myös Poikosten suvussa.

Maailma on ollut myllerrystä täynnä vuoden 2019 tapaamisemme jälkeen. On ollut koronapandemia ja sotaa käydään edelleen Ukrainassa. Suomi on Naton täysimääräinen jäsen ja uusi eduskuntakin meillä on.

Sukuseuran hallituksessa on eletty vähän rauhallisemmin. Olemme kokoontuneet kaksi kertaa vuodessa ja julkaisseet jäsenlehden vuosittain. Töitä olemme delegoineet siten, että tämän vuoden kokousjärjestelyistä vastaakin nyt sihteeri ja puheenjohtaja huolehtii jäsenlehden taitosta aiempien vuosien tapaan. Facebook-sivustoa ylläpitää edelleen Risto. Hän vastaa Risto O:n kanssa myös Poikosten nettisivuista. Jäsenrekisteristä huolehtivat Kirsi ja Olli yhdessä ja Taisto jatkaa tutkimustyötään.

Nykyinen puheenjohtaja, allekirjoittanut, etsii itselleen jatkajaa. Johan pestiä on kestänytkin kahdeksan vuotta, vuodesta 2016 alkaen. Sitä ennen puheenjohtajana toimi Tiina Lindholm vuosina 2012–2015. Ja ensimmäisenä puheenjohtajana Anne Poikonen vuosina 1999–2011. Jos nyt heti heräsi jollakin – varmaan monella – ajatus, että tuohan olisikin mielenkiintoinen pesti, niin ota minuun yhteyttä. Muutenkin hallituksen olisi hyvä saada uusia henkilöitä heittämään ilmoille haastavia, tuoreita ideoita toiminnan pyörittämiseen.

Edelleen kovasti ihmettelemme jäsenmaksujen vähyttä. Tänä vuonna – onneksi nyt on vuosi vasta alussa – ainoastaan kaksi henkilöä on maksanut. Tämä pienikin toiminta, sukukokouksen järjestäminen, jäsenlehden julkaisu ja sukutiedoston ylläpito, vaatii kustannuksia. Ja tulojahan kertyy vain jäsenmaksuista. Suurimman osan työstään hallituksen jäsenet tekevät vaatimatta mitään korvauksia.

Olemme siinä vaikeassa tilanteessa, että joudumme vakavasti harkitsemaan koko sukuseuratoiminnan lopettamista, jos ainoa tulolähdeemme eli jäsenmaksut jäävät saamatta.

Toiminta jatkuu vuosittain julkaistavalla jäsenlehdellä ja hankkimalla uusia jäseniä sukuseuraan. Uusien jäsenten hankkiminen ei ole pelkästään hallituksen jäsenten asia, vaan kyllä me odotamme, että itse kukin houkuttelee mukaansa omia sukulaisiaan ja Poikosten sukuun kuuluvia tuttujaan. Poikosten nettisivut ovat käytössä, samoin kuin oma Facebook-sivustomme (Poikosten sukuseura).

Rantakylällä 14.04.2023
Kirsti Leppäaho
Puheenjohtaja
kirsti.leppaaho10@gmail.com

Kutsu sukukokoukseen - kokouksen ohjelma

POIKOSTEN SUKUKOKOUS LAUANTAINA 1.7.2023

Paikka: Saarijärven Koulu- ja kulttuurikeskus,
Lukiotie 3, 43100 Saarijärvi

Klo 11.30 alkaen Ilmoittautuminen

Klo 12.00–13.00 Ruokailu:

Kalamureke, punajuurisalaatti, kermaperunat, leivät ja levite, ruokajuomat.

Leivoskahvit

Pöydät pyritään nimeämään sukuhaaroittain, jolloin pikkuserkkuihin tutustuminen olisi helpompaa. Tietysti on mahdollista myös istua missä pöydässä tahansa.

**Seurustelua ja pikkuserkkutapaamisia.
Arpojen myyntiä.**

Klo 14.00 Pääjuhla

- Ohjelman juontajana, *Kirsti Leppäaho*
- Juhlan tervehdyssanat, *Kirsti Leppäaho*
- Musiikkia, *Ada Wirberg ja Pentti Rasi*
- Sukutiedosto – DVD, *Taisto Poikonen*
- Poikosten Facebook, *Risto Poikonen*
- Poikosten sukuseura ry:n virallinen sukukokous
- Musiikkia, *Aada Wirberg ja Pentti Rasi*

Arvonta

Klo 15.30 Vanheneminen, Tapani Kiminkinen

- Kotiseutulaulu yhteislauluna

1966 oli runsas puolukkasato jota oheisessa kuvassa siivottiin. Kuva otettu tikkailta, Aho-Vastingin Liejulla.

Ilmoittautumiset:

Kirsti Leppäaho 044 5465626,
kirsti.leppaaho10@gmail.com tai

Kirsi Poikonen 040 7713816,
kirsihe.poikonen@gmail.com

ja maksamalla

11.6.2023 mennessä **40 euroa** (sisältää osallistumisen ja ruokailun) tilille **FI82 4765 0010 0471 47**.

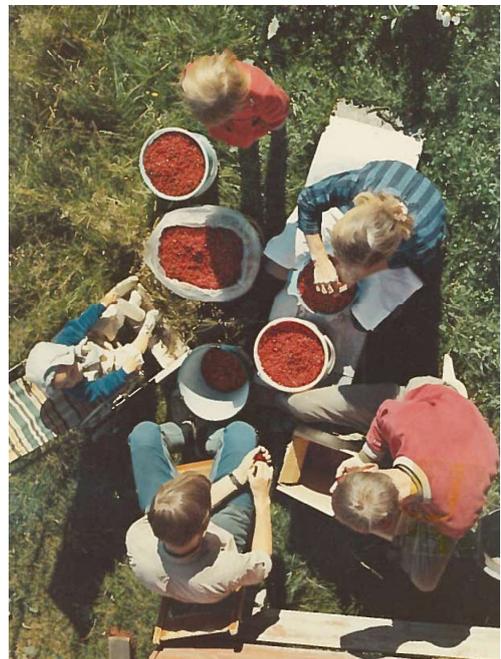
Ilmoitathan samalla mahdolliset ruokavaliotivomukset ja allergiat!

Ilmoittautuminen **toukokuun jälkeen ja viimeistään 21.6.2023** mennessä **45 euroa** tilille.

Ilmoittautuminen ennakoilmoittautumatta **50 euroa** juhlapaikalla **käteisellä**, sisältää vain osallistumisen. Ruokailuun ja kahvitukseen ei ole mahdollisuutta.

Tiedoksi:

Sunnuntaina 2.7.2023 Aada Wirberg konsertoi Karstulan kirkossa jumalanpalveluksessa toimimalla kanttorina ja suorittamalla tutkintokonserttina.

Varsinainen sukukokous - käsiteltävät asiat

teksti *Kirsti Leppäaho*

1. Kokouksen avaus.
2. Valitaan kokouksen puheenjohtaja, sihteeri, kaksi pöytäkirjantarkastajaa ja tarvittaessa kaksi ääntenlaskijaa.
3. Todetaan kokouksen laillisuus ja päätösvaltaisuus.
4. Hyväksytään kokouksen työjärjestys.
5. Luetaan edellisen sukukokouksen pöytäkirja.
6. Esitetään tilikausittain tilinpäätös, toimintakertomus ja toiminnantarkastajan lausunto.
7. Päätetään tilinpäätöksen vahvistamisesta ja vastuuvapauden myöntämisestä hallitukselle ja muille vastuuvollisille.
8. Vahvistetaan toimintasuunnitelma, tulo- ja menoarvio sekä liittymis- ja jäsenmaksujen suuruudet seuraavaksi timikaudeksi.
9. Päätetään hallitukseen valittavien jäsenten ja varajäsenten määrä.
10. Valitaan hallituksen puheenjohtaja ja muut jäsenet ja mahdolliset varajäsenet.

Anna Poikonen, 24-v. Hevosmäen haaraa, on valmistunut Aalto yliopistosta vaatteiden muotisuunnittelijaksi ja on menossa Amerikkaan Dallasiin, jossa odottaa poikaystävä Kelvin Wambura, kemisti, joka on syntynyt Dar es Salaamissa Tansaniassa.

11. Päätetään seuraavan varsinaisen sukukokouksen pitovuosi.

13. Käsitellään muut kokouskutsussa mainitut asiat.

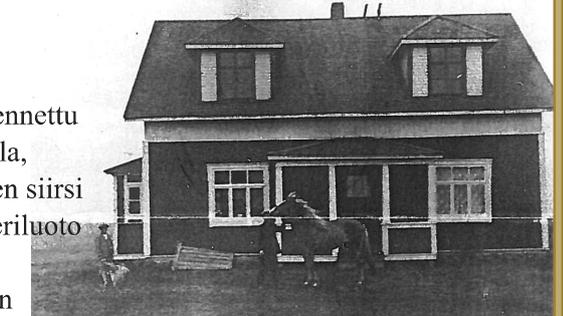
Mikäli sukuseuran jäsen haluaa saada jonkin asian sukukokouksen käsiteltäväksi, on hänen ilmoitettava siitä kirjallisesti hallitukselle hyvissä ajoin, jotta hallitus voi päättää asian lisäämisestä kokouskutsuun.

Suvun mesenaatti Erkki Poikonen viihtyy lasten kanssa 93-vuotiaana

Korttila
rakennettiin 1899,
Kuva on 1930-luvulta. Asiasta enemmän 10-12 sivuilla.

Katvela
Amerikan tyyliin rakennettu 1920-luvulla, rakennuksen siirsi Jalmari Meriluoto Konttilan vierestä kun nurkkien välissä oli vain kolme metriä.

Karstulan Osuuskauppa 30-luvulla

Pikkuserkkutapaamisilla uusia jäseniä Poikosten sukuseruaan

teksti *Lauri Koskinen*

Toivomme sukuseuran 1.7.2023 kokoukseen osallistujia sijoittumaan alkuruokailussa pääsukuhaaroittain juhlasalin pöytiin. Nimeämme pöydät valmiiksi ilmoittautumisten mukaan. Se auttaisi ruoan järkeisiä pikkuserkkutapaamisia. Tietysti on myös mahdollista istua omien toivettens mukaan.

On tärkeää, että sukukokoukseen “vanhasta muistista” osallistumaan ilmoittautuvat ottavat yhteyksiä pikku- tai sirpaleserkkuihinsa. Siten oman pääsukuhaaran pikkuserkkukokoukseen tulis paljon “suurperhettä”, ja nimenomaan myös nuoria sirpaleserkkuja jälkeläisineen.

Tervetuloa sukukokoukseen samassa osoitteessa asuvat nuorimman sukupolven edustaja myös pelkällä osallistumismaksulla, johon sisältyy myös ruoka ja kahvi.

Sukukokouksen järjestäminen, sukulehti sekä sukutiedoston ylläpito vaativat kustannuksia. Siksi sukuseruan jäsenmaksu 12 euroa ja sukuseuran osallistumismaksu ovat tärkeitä.

Tässä vielä kuva pankkisiirtolomakkeesta, jolla voi ilmoittaa itsensä ja samassa osoitteessa osallistuvat perheenjäsenensä 1.7.2023 sukukokoukseen, Lukiontie 3. Jaa tästä tietoa pikku- ja sirpaleserkuillesi, joille ei ehkä vielä tule Poikokset-lehteä.

Saajan tilinumero Mottagarens kontonummer	FI82 4765 0010 0471 47	IBAN	BIC
Saaja Mottagare	Poikosten sukuseura ry		
TILISIIRTO GIRERING Maksajan nimi ja osoite Betalarens namn och adress Allekirjoitus Underskrift			
	Viitenro Ref.nr	2888	
Tilitys nro Från konto nr	Eräpäivä Förf.dag	Euro	

Maksu välitetään saajalle maksujenvälityksen ehtojen mukaisesti ja vain maksajan ilmoittaman tilinumeron perusteella.
 Betalningen förmedlas till mottagaren enligt villkoren för betalningsförmedling och endast till det kontonummer som betalaren angivit

Aho-Vastingin Konttilan Poikosia, Tilda ja Hermanni ovat Konttilan seinää vasten muut kuvat on Amerikasta.

Matti P. Amerikassa

Tilda ja Hemanni

Vertti perheinen

Serafina eli Viinu Meriluoto

Sukututkijan mietteitä

teksti *Taisto Poikonen*

Vähään on jäänyt viime aikoina henkilötietojen kerääminen sukutietoihin. Sanomalehtien kautta on tullut esille pari opinnoissaan menestynyttä nuorta naista, joiden perhetietoja olen täydentänyt. Poikosilla on jo niin laajat perustiedot eri sukuhaaroista, että olisi löydettävä haarioihin kuuluvia henkilöitä, jotka ottaisivat selvää uusien syntymisestä ja entisten kuolemista. Tosiasia leinee niin, että useimmat meistä Poikosistakin ovat kiinnostuneet vain pikkuserkkutasolle ulottuvuista suvusta. Perheiden lapsiluvun pienemisen seurauksena sille tasolle ei enää väkeä kovin paljon kerry pieniä poikkeuksia lukuun ottamatta.

Täytyy sanoa, että kyllä tulevien sukututkijoiden kelpaa rellestää, kun kaikenlaisia tietorekistereitä on netissä runsaasti. Seurakuntien kirkonkirjoja siellä on ollut jo kauan. Nyt on kuitenkin mm. sellainen kuin Geni.fi, josta sanovat löytyvän erittäin runsaasti valmiita sukututkimuksia, että niistä löytyvillä tiedoilla pääsee jo aika pitkälle. Maksamalla 17 euron jäsenmaksun on myös Suomen sukututkimusseuran lähijennettu aineisto käytettävissä. DNA-tutkimus myös kehittyy. Yllätyksiä on jo nykyisellä menetelmällä tullut monelle, joka on kirkonkirjojen mukaan luullut olevansa hienoa sukua taustaltaan. Voi vain arvailla, että tutkimusmenetelmien kehittyessä hienoista esi-isistä löytyykin tallirenkejä tai muita duunareita, jotka ovat avustaneet degeneeroituneiden hienostosukujen siitoskyvyttömiä miehiä lastan saamisessa. Samalla sukuihin on tullut tervehdyttäviä perintötekijöitä.

Imari Takkala pitelee karhukeihästä, oikealla Oikealla E. A. Salo, Karstulan museolla

Sitkeästi tuntuu elävän sanonta "Paska-Poikosista" Karstulassa, jossa sukuhaarojen kesken on sattunut kaikenlaista. Nimittely näkyy elävän lähinnä Poikosten keskinäisissä kanssakäymisissä. Syynä voivat olla sukupolvien takaiset perintöriidat, hevos- tai muissakin kaupoissa pettymiset, kertatislatur, huonon pontikan tarjoaminen harjakaisissa tai muu sopimaton nimittely erottuakseen parempana seudun muista Poikosista, mikä vielä joku vuosi sitten oli Karstulan toiseksi yleisin sukunimi. Oikareita oli eniten. Aloitteleville sukututkijoille neuvoksi saatettakoon, että Karstulan seurakunnan arkistossa on 14 paksua mappia virkatodistuksia ja Saarijärvellä vielä enemmän. Nyt ne lienevät Kannonkosken ja Kivijärven virkatodistusten kanssa Saarijärven seurakunnan arkistossa suurseurakunnan muodostumisen seurauksena. Virkatodistuksissa on välillä isojakin sukuselviä. Ainahan voi selvittää äitien sukuja, jos Poikokset tuntuvat jo olevan hallussa.

Risuaita oli ennen piikkilankoja peltojen ympärillä.

Heinätalkoot

Hilmalla Helsinkiin

teksti *Erkki O. Poikonen*

Ylioppilaaksi tulon jälkeen oli edessä muutto pois kotoa kuten niin monella muulla opintojen tielle lähteneellä vuonna 1972. Isä Tauno oli vielä vahvistanut ammatin valintaa sanomalla, että älä ikinä jää tähän ammattiin, kun Dexta oli jäänyt useammaksi tunniksi kiinni kyvöllä. Nuorena paloi itelläkin halu nähdä muualloin.

Kun nuorena oli rakennellut erilaisia sähkötekniisiä vempelitä, oli ammatinvalintakin selvä: sähkötekniillinen ala oli itsestään selvyys. Helsingistä oli kuva kaupungista, jonne kaikki halusivat. Ja siellä antoi korkeinta opetusta tekniikasta Teknillinen Korkeakoulu. Eli sinne hän sitä oli päästävä. Pääsy opiskelemaan oli kuitenkin tehty hankalaksi: olisi tarvittu hyvä ylioppilastodistus, jota pystyi paljolti kompensoimaan menestymällä hyvin nelipäiväisissä sisäänpääsykokeissa. Ennen pääsykokeita järjestettiin preppauskursseja, joihin oli itsekkin osallistuttava. Pääsykokeet tuntuivat kuitenkin vaikeilta eivätkä ne tuntuneet menevän hyvin.

Sitten elokuussa tuli tieto, etteivät pisteet riittäneet sähköosastoille vaan aikaisempina vuosina samoja peruskursseja tarjonneelle vuoriteollisuus osastolle. Tarkoitus oli vaihtaa vuoden päästä osastoa.

Syksyllä kamat kasaan ja Hillman Impillä kohti Helsinkiä. Lahden jälkeen tuli kyytiin pari liftarityttöä. Lahdenväylällä lähellä Helsinkiä alkoi Karstulan liikenteeseen tottunutta autojen paljous hirvittää, jonka havaittuaan liftaritytöt halusivat jäädä pois kyydistä. Karttaa tutkimalla Kulosaaren asunnolle kuitenkin pääsin. Seuraavan aamuna sitten Hillmanilla Helsingin keskustan kautta Otaniemeen. Eipä ole ennen tai sen jälkeen autolla ajaminen hirvittänyt niin paljoa. Siitä se opiskelu vähitellen alkoi, ilmoitaututtiin opiskelemaan TKKn päälaftalla, haettiin opintolainaa Otaniemen kampuksen Kansallis-Osakepankista, saatiin opintokirja ja opiskelijakortti sekä tutustuttiin

opiskelupaikkaan vuoriteollisuus osastoon ruokalana toimivan Dipolin ohella. Dipolissa käytiin lapsuuden kaverin Kukkulan Leevin kanssa syömässä. Aholan Kaija oli siellä jakamassa ruokaa opiskelijoille. Paluumatkalla keskustan vaikean osuuden selvitettyäni Kulosaaren vasemmalle kääntyessä jäi vastaantuleva auto huomaamatta. Nostotunkkia käyttämällä autoa sai sen verran oioittua, että sillä pääsi ajamaan. Sen jälkeen käytin linja-autoja Helsingissä liikkumiseen.

Seuraavana päivänä oli fuksiohjaajien opastusta, missä kerrottiin opiskelusta ja illanviettomahdollisuuksista. Ensimmäisenä vuotena oli matematiikan, fysiikan, lujuusopin, koneenpiirustuksen ja kemian opiskelua. Opintoihin kuului myös Basic-kielisen ohjelmointityön tekeminen. Illanviettomahdollisuuksia oli runsaasti, joista tärkeimpiä tuli hyödynnettyä runsain määrin: Hämis (hämäläisten osakunta, nykyinen Tavastia) järjesti, joka tiistaisin teillan, Botta (pohjalaisten osakunta) järjesti joka lauantaina opiskelija bileet, Dipolissa ja Hankenilla (Mammutti klubi) pidettiin satunnaisesti opiskelijabileitä. Kaikkiin vaadittiin sisäänpääsyyn opiskelijakortti.

Ensimmäisenä lauantaina valittiin biletyspaikaksi Botta. Preppauskurssilla tutuksi tulleen lapualaisen Heikki Sepän kanssa etittiin Bottaa ja kysyttiin kahdelta laitapuolen kulkijalta opastusta. Huitoivat Eduskuntatalon suuntaan ja sanoivat, että kyllä me tiedämme, ollaan entisiä teekkareita. Mietittiin, että tuohonko koulutus johtaa. Bottalla oli laulajana vaalea, pitkäkukkainen ja silmälasipäinen mies, joka lauloi Marilynistä. Siitä illanvieton paikatkin vaikiintuivat viikonlopuiksi Botta ja Hanken sekä tiistai-illoiksi Iiämiksen tee-ilta. Iiämikseltä jäi erityisesti mieleen mukavat yhteis lauluillat. Hämiksellä teetä tarjottiin parille sadalle ensimmäiselle, joten siitä myöhästyessä oli turvaututtava muihin juomiin.

Kulosaaren asunto oli tilapäinen. Uutta asuntoa etsittäessä osuttiin yhtä aikaa opiskelijoiden asunnonvälitykseen yhdeksättä vuotta fyysikka opiskelevan, Otavasta kotoisin olevan opiskelijan kanssa ja valittiin asunnoksi Albertin kadulla kahdelle opiskelijalle tarkoitettu yksinasuvan vanhemman naisen vuokraama alivuokralaishuone. Sieltä oli kävely matka Otaniemen vihreiden bussien lähtölaiturille Kampissa ja ennen kaikkea Hämikselle, Mammutti klubille ja Bottalle. Joskus yöllä asunnolle palatessa riesana olivat tupakanpummaajat. Kämppekaveri oli pienikokoinen, hintelä kaveri ja itellä oli Saarentolan Paavon vaimon Ilmi-tädin piisami turkista räätälöity turkki, joka teki kantajansa leveäharteisen painon nostajan näköiseksi. Siten yleensä tupakanpummaajat kävivät käsiksi kämppekaveriin ja ite sain olla rauhassa. Syksy meni opiskellessa sekä tiistai ja lauantai iltoja odotellessa. Kaikki kurssit läpäistiin ihan mukiinmenevillä arvosanoilla.

Joululoman jälkeen oli muutto Otaniemen teekkarikylään Jämeräntäival TKY 3:een. Luennoille matkat lyhenivät, mutta illanviettopaikkoihin kaupungille pitenivät. Bussit kuljivat myöhään yöhön Otaniemeen sekä Munkkiniemen että Lauttasaaren kautta, joten ongelmaa illanviettoihin osallistumiseen ei ollut. Päinvastoin laulut jatkuivat Hämiksen lauluiltojen jälkeen vielä bussissakin. Teekkarikylä oli 1952 Olympialaisiin suunniteltu majoitus-tila, jonka oli Dipolin tapaan Alvar Aallon suunnittelema punatiilinen rakennus, Äitini kommentoi siellä vieraillessaan Aallon arkkitehtuuria, että tämähän on kuin vankila. Asunnot olivat soluasuntoja, joissa yhden ja kahden hengen huoneille oli yhteinen keittiö suihkutiloineen. Kämppekaveriksi tuli Teknillisen fyysikan osaston opiskelija, joka käytti kaikki aikansa vinkuvan radion tekemiseen sekä kauko-putkella tähtien tarkkailuun ja opiskelu taisi unohtua. Teekkarikylässä oli oma sisäinen OtaRadio, lehti Otahuuto, elokuva kerho ja hyvät mahdollisuudet harrastaa urheilua omissa urheilutiloissa. Tapiolan uimahalli oli lähellä, jossa tuli useasti käytyä Kukkulan Leevin kanssa. OtaRadiosta oli erityinen hyöty siihen aikaan, kun televisiolutatarkastajat kiersivät

tarkastamassa lupia. OtaRadio tiedotti aina missä asuntolassa lupatarkastaja kullakin hetkellä kiersi ja kehotti ottamaan luvat valmiiksi esille. Selkokielellä se tarkoitti, että älkää avatko ovea: oven takana on lupatarkastaja. Vastenmielinen poliittinen toiminta oli aktiivista taistolais kommunistien taholta. Satu Hassikin jakoi Dipolissa ruokaileville innokkaasti taistolaisten Soihdunkantajaa, joka nippu kerran otettiin häneltä pois ja kannettiin lähimpään roskikseen. Porvariopiskelijoilla oli kuitenkin teekkareiden keskuudessa enemmän kannatusta.

Kevät puolella piti selvittää sitä osaston muuttoa sähköosastolle. Sitä ei voinut kuitenkaan yksinkertaisesti tehdä, vaan olisi pitänyt osallistua uudestaan pääsykokeisiin ja olisi erotettava nykyisestä opiskelupaikasta. Jos uusintakokeissa pisteet eivät olisi riittäneet millekään osastolle, ei olisi ollut enää mitään opiskelupaikkaa. Opinto ohjaaja synkisteli myös työmahdollisuuksia osastolta valmistumisen jälkeen. Hän suositteli pyrkimään toiseen Korkeakouluun, jolloin nykyisestä opiskelupaikasta ei tarvis erota. Siispä oli laitettava hakemukset Oulun Yliopiston teknillisen tiedekunnan ja Tampereen Teknillisen Korkeakoulun sähkötekniillisille osastoille, joihin pisteet eivät edellisenä vuonna riittäneet. Sisään pääsyn auttamiseksi oli lähetetty ilmoitus osallistumisesta ylioppilaskokeiden uusintoihin matematiikan ja englannin osalta. Osmo Salmia ihmetteli, miksi osallistua uusintakokeeseen, kun opiskelupaikka Korkeakoulussa jo oli.

Erkki O. Poikonen
Otaniemessä vuoriteollisuusosaston edessä.

TKKn Vuoriteollisuusosasto

Vappukin saapui aikanaan, mikä oli opiskelijoiden juhlinnan parasta aikaa. Puolenpäivän aikaan vappu aattona julistettiin TKY2n katoilta Vappu rieha alkavaksi, jolloin luettiin vappu rieha julistus. Teekkari lakit jaettiin ensimmäisen vuoden opiskelijoille. Se oli vähintään yhtä riemukas hetki kuin Ylioppilaslakin saaminen. Lakkia ei saanut laittaa päähän ennen kuin klo 24 vappuaattona. Äpy kauppiaita kierteli pitkin Helsinkiä. Yhteen teekkarikylän asunnoista oli onnistuttu kiikuttamaan kemian osastolla diplomityönä tehty äärimmäisen laadukas tisluslaitteisto. Sillä oli Vappuna käyttöä. Ehkä se oli alun perin tarkoitettu erilaiseen käyttöön. Teekkarikylässä oli erilaisia tapahtumia, mutta illaksi porukka meni kaupungille. Siinä sitten teekkarilakki kainalossa suunnitettiin Hämikselle. Paikka oli tupaten täynnä ja disko musiikki soi. Juomalaulut raikuivat yhteislauluun tarkoitettusta huoneesta. Paikalla oli myös muutama lukiokaveri. Kelloa kuitenkin tarkkailtiin ja täsmälleen klo 24 laitettiin teekkarilakki päähän. Juhlien päätyttyä Otaniemeen ja jatkoille soluasuntoon. Klo 5 aamulla oli sitten silliaamiaisen vuoro. Aamupäivän unien jälkeen oli lähdettävä Ullanlinnamäelle.

Kesätyöpaikka oli järjestynyt Kokkolaan rikki-tehtaalle kolmivuorotyöhön. Tuntui siltä, että laulut Helsingissä oli laulettu ja kaupunki nähty. Kesäkuun alussa sitten Hilmanilla Kokkolaan. Sieltä vuokrattuun asuntoon tuli kämpäkaveriksi orkesterin laulaja, Kanala nimeltään, jonka kanssa kierreltiin iltaisin Kokkolassa. Autoa sai välillä korjailta. Juhannuksen jälkeen olivat pääsykokeet. Hillmanilla lähdettiin sitten Ouluun päin. Pyhäjärven kohdalla ohiajava auto huiteli näyttäen auton takapäähän. Pysähdyttäni totesin autosta vuotavan solkenaan vettä, vesipumppu oli hajonnut. Pieni paniikki iski, kun seuraavana aamuna pitäisi olla Oulussa kello kymmenen. Onneksi oli lähellä vettä sisältävä oja, josta sai kuljetettua auton jäähdyttäjään vettä. Yhden lisäyksen jälkeen sai aina ajettua muutaman kilometrin. Vaskikellolle päästyäni kyselin, onko auto liikettä lähellä. Kassa neuvoi, että Pyhäjärven

keskustassa on autohajottamo. Siellä oli romutettava Hillman, josta sai purettua vesipumpun. Pumppu mukana leirintäalueelle ja siellä puoleenyöhön mennessä olin saanut vaihdettua vesipumpun. Aamulla matka jatkui ja viime tiipassa olin Oulun Kontinkankaalla, jossa sisäänpääsykokeet pidettiin. Ensimmäinen fyziikan koe tuntui menevän hyvin, vaikka koe paperi tuli rasvaiseksi, kun en ollut ehtinyt pestä käsiä korjausremontin jäljiltä. Seuraavat kolme koetta tuntuvati menevän myös hyvin, käydyistä matematiikan kursseista Otaniemessä oli nyt hyötyä. Yöpymiset olivat nallikarilla teltassa. Kokeiden päätyttyä Hillmania käynnistettäessä kuului kova pamaus ja metalliosia lenteli ympäriinsä, Pentix laite oli hajonnut. Ohikulkijan pyysin vähän työntämään, että saisin auton käyntiin. Siitä alkoi paluu Kokkolaan ja kolmivuorotyö jatkui rikkitehtaalla.

Elokuussa tuli tieto, että pisteet riittivät Oulun sähköosastolle yhden pisteen marginaalilla. Ylioppilastodistuksen matematiikan arvosanan korotus oli tuonut 1,5 pisteen korotuksen alkupisteisiin. Syyskuussa sitten Hillmanilla Ouluun. Nyt oli kaikki kohdallaan ja opiskelupaikka tavoite saavutettu.

Uuno Poikonen ajoi taksia ja kilpaa vain hevosella raveissa. Hän toimi myös ulosottajana.

Humpilta Vastingille

teksti *Taisto Poikonen*

Kuvitteellinen Kalle Poikosen s.1843 haastattelu 1920-luvulla, kun isäni Eino Poikonen nukkui poikasena Kallen kanssa samassa sängyssä vuosikausia. Käsiteltävät asiat ovat isäni kertomia ja maakunta-arkiston asiakirjoista esille tulleita.

Miten työ Ellun kanssa tänne Vastingille tulit, ettönkä jeäny Humpille. Oes kae siellä ollu taloja myötävänä sillo, ku työ molemmat otitto akat Korppise tyttäristä?

No, siinä ol monta mutkoa matkassa. Oonha minä sulle sanonna, että myö oltii vel Ellu kanssa vuoskausia renkinä Kimingi Raotarukilla talorahoja tienoamassa ennenku Elluu tul akaottokuume, kae ol sitä jo ennenki vähä ollu ja varsinki, ku se Korppise Kaesa ol Elluu kes-syyntynnä.

Ni, sittenkö sinä tuo mummu Anna Lovviisa kans alot riijustella?

No, ensinnä se ol voa semmosta, että se voa matki minu puhevikka kiusataksee. Kae se viime huomaa, että ol jeämässä Korppisee vanhaks piijaks, joka ei oes ollu heäppöne osa olla koji orjana loppuikäsä veljesä komenneltavana ruokapalakalla. Siitä saen emännä, joka tahto meäräellä kaekkia asijoeta.

Sekö ol niije näläkävuosie aekaa?

Joo, hilikulla se ol, että yllesä jeätii henkii. Minnäe saerasti sitä vartaotia pari kertoa nii, että tukkaki rupes peästä lähtemää. Siihe kuol vanhi veljen ja äctin. Isä Junno voa el senki aja yli, vaekka ol jo 80. Viimesenä näläkävuoona vel Elluki ol jo nii heikkona, niinku Anna Lovviisaki, että ei kyenneet muuttamaa Konttilaa ku vasta aekae perrää. Myö muutettii Kaesa kanssa laettamaa paekkoja asuttavvaa kunto. Ol seki aekoa, ku ol monellaesta

kulukijoa ja kerjäläestä taotia levittämässä. Onneks Humpilla ol jonni verra rukkiita varastossa, että kaks ensimmäestä näläkävuootta jote kute selevittii, mutta kolomanne kans ol jo vähä nii ja näe. Lehmiä pit talavella tappoa iha syötäväks ja kalalla ja metällä koetti käyvä ne, jotka ei ollu saeraeta ja jakso kulukea. Teije varsilta kerättii kuolleita kerjäläesiä talavella riihii ja kevväällä haovattii suuree yhteisee kuoppaa Vetkankanna haotuumoa alalaetaa.

Kouhippas Eino sitä kakluunia sillä uuni eissä olevalla ranstakalla, ettei kuolla häkkää ens yönä.

Se siitä opittii, että ku tultii Konttilaa, ni pantii kuokat heilumaa ja raevattii soeta kyvöks heinä kasvamaa, että voetii lisätä karjoa, ettei oltu nii rukkiije varassa hallavuosina. Ootha sinä varmaa huomanna kyvö heinälatoja tehny 1870 ja 1880-luvulla, niihi leikattii vuosluvat.

Miks Matti sae koko Konttilan, vaekka Hermannin sanno, että kackille kolomelle pojalle siitä oes voenu talo antoa, ku Suojärvi ja Harjuki kuulu sammaa?

Nii minäki sitä ensi oattelin, mutta Anna Lovviisa pan hirveästi vastaa semmosta ajatusta. Se sano, että ei talloa enneä jaeta, ku vel Ellu ol jo aekonaa soanu puolet Konttilasta, eli missä nyt o Katvela ja Virsula. Hermannilla ol riijuu mänössä Kalamari Eero vanhimma tyttäre kanssa, eikä sen talonpijo ossoamisesta ollu mittää varmuutta, ku se ol vielä alla kahenkymmene ja Vertti ol aena hinkunu Ameriikkaa, niinku se mänki ja on siellä pysynnä ja pärjännä hyvi. Nii tectii Matille talokaoppa, ku se ol jo lähellä 30 vuotta, Vuosluku ol sillo 1899. Myö soatii syytinki, Hermannin ja Vertti sae tuhanne kultamarkkoa ja Viinunki oes pitännä soaha, mutta sitä rahhoa ei Matilta enneä

löytyynä. ku Viinu tul täösikäseks ja oes halunna pileti Amerikkaa. Vertti sille taes rahat Ameriikasta laettoa. Siellähä Viinu sitte asu Meinartissa Verti ja Lyyti huushollissa ja käv kutomatehtaassa töessä niinku Verttiki. Lyytin kans sillä o kolome poekoa.

Mikä semmone puusnieka aeka o, ku siitä ussei puhutaa?

Vel Ellu kuol vuonna 1888 elokuussa ja Kaesa jäe tuoho toeselle puolelle alaikäste laste kanssa. Enneä ei kaekunu Ellu kommea laolueän missää niinku Lapinmyllylle pärepuita viejessä vielä muutama vuos aekasemmi. No olha Janne sillo jo 14, mutta ei siitä vielä talonpajossa suurta apua ollu. Se puusniekka ilimesty sinne kae nui pari vuoje peästä vähä niinku rengiks ja rupes pija essiintymmää ku isäntä ja kiire sillä ol Kaesa kanssa naemisii, vaekka ol parikymmentä vuotta Kaesoa nuorempi. Semmonen vaehe siinä ol, että Jannelle tehtiä sitte pari vuoje peästä talonkaoppa nii issoa syytinkiä vastaa, että vuoje peästä pit tehdä purkukaoppa, ku Janne ei semmosta syytinkiä pystynnä maksamaa. Eemi ja Oskar ol sillo vielä alaikäsiä. Puusniekka Matti Möttöne esitti issoa isäntää, män ja hummas. Humpi Hermanni ja Eero isä Jussi ol alaikäste holhoaja ja sae vähä jarrutettua, ettei koko talo männy vieraalle.

Puusniekka ei tullu oekei toemee poekapuolesa Oskari kanssa, joka kerranki suuttu siihe nii, että oes tappanna sen jos oes soanna kiinni. Oskar pelekäs ryssä armeijaa joutumista ja peäs karkuu Amerikkaa Humpi Hermanni passilla. Sillä reissulla män toestakymmentä vuotta. Se ol kiertännä Alaskassaki kullankaevussa. Takasi se kuitenkin tul ja rakens Virsula omalle ossuuvellee Konttilasta. Humpi Jussi valavo, että puusniekka ei peässy laste ossuuksia tuhloamaa. Oskari vel Janneki män Amerikkaa niinku sisar Olkaki. Korve Eemi on koko ikäsä pysynnä tällä kylällä.

Eikös tää Konttilaki oo rakennettu, ku isä ol pien? Se välillä muistaa, mite toeset lapset

leikki kili-kili kello kans rakentamise aekana, ku ite makas kuumesaeraana.

Joo se ol kesä 1888, jollonka tehtiä meijä sille oma talo, ku väkkeä alako olla liikoa toesella puolla, joka jäe Ellulle. Meillä ol sillo renkinä sisarenpoeka Juho Rasi, joka tarkkaa seoras rakentamista kovasti kiinnostunneena ja rupes urakoemaa itekki rakennuksia ja on siinä nii hyvä, että nimitellää Mestari-Rasiks. Jotkut oppii itellee hyvä ammatti, ku kiinnostusta riittää.

Lisseä rakentajia soatii sukkuu, ku Viinu tul Ameriikasta Meriluovon Jallu miehenää, osti Katvela ja siirti sen vähä pienennettynä tuonne 50 metri peähä. No senhä sinäki jo muistat.

Minkätähe se Mattiki män Amerikkaa?

Se ol ollu siellä jo vähä aekoa poekamiehenä ja kun sen talonpito män, niinku män, nii melekei pakkoha sen ol sinne uuvellee männä. Muistan, mite röyhkeästi Matti mulle vastas, ku kerra en malttanna pitteä suutan kiinni, ku näin renkie makkailleva kiireaekana oja penkalla ja sanon Matille, että komentelis niitä töehi. ”Liikoaki tekevät”: sanoi Matti. Konttila isäntänä Matti ehti olla nui kuus vuotta, ku se tämä möe. Tukkiostaja Muittar viekottel Mati myömää koko talo, ku rahhoa ol tulevinnaa mahottomasti. Vielä enemmän sitä män.

Muutama kuukauve peästä Muittar möe Konttila toas Pouha Heikki Kotilaeselle, jonka kirvee terästä jäe orkone keittiöstä sallii mänevä ove pielee. ku se kännipäessä pelottel meitä syytinkiläesiä. Pantii ov hakkaa, ni Pouha ei peässy sissää. Anna Lovviisa taes osittaa surusta kuolla 1913, kun suosikkipoekasa Mati isännöenti män huonosti. Lovviisa kuoltua Hermanni hak minut Kalamari Liepeelle, vaekka tulinki hyvi toemee uuve isännä Ruunanieme Mati kanssa. Aeka kulu parempi, ku Hermannilla ol riihe lämmittämistä ja aetaa korjuuta ja muutaki pientä askareta.

Matti luulottel vielä kaoppoa pitämällä rikastuvana. Sitä varte se vuokras tilloa puusniekalta.

Lähtö siitäki tul ja 1912 Matti män ensi poe- kasa Jussin kanssa Amerikkaa ja eokko Alama ja muut lapset tul muutama kuukauve kuluttua perässä. Sillä reissulla Matilta män toas kym- menise vuotta. Nykyää Matti o Laeka pappila arenttimies, jota sanovat Tuparovastiks. Kae se hevoset hyvi hoetaa, että Vesamoa peäsöö hyvi liikkeelle, ku pappie pittää ussei kierrellä pit- täällä.

Ol se tuo Hermanninki naemakaoppa aeka eri- koene. Ne alako jo kansakoulu aekaa riijoa- maa, ku kulukivat yhtä matkoa kirkolle kou- luu. Kalamari Eerikki asu sillo Nuoremässä ja otti Hermanninki kyytiä, ku vei Tilttoa kou- luu. Sitte kuitenkin ol Eerikki kovasti asijoa vas- taan, ku Tiltta sano mäneväsä Hermannin kans naemisii. Ne asu sillo jo Kalamarissa ja Eerikki omisti veljesä kanssa siellä het puole kyllä ja pit Hermannia iha persaukisena, jolle ei iso talo tyttöä anneta. Periks ol Eerikki kuitenkin an- nettava, ku nuoret ol mänössä Ameriikkaa. Pe- räviliikkosta ajovat Myllymäkkee asti. Ku Tiltta ol nousemassa junnaa, ni sillo ol Eerikki naema- lupa annettava.

Alakuu 20-vuotias nuorpari sae asua Kalama- rissa, mutta ku lapsia alako tulla, ni Eerikki karkotti ne pienelle, entyselle torpalle Mölytie vartee Liepeelle. Saevat sentää oma huusholli ja viis hehtaaria kivistä peltoa ja piene länti keskenkasvusta mehteä, ettei vävy voa peässäy tukkikaoppoja tekemää.

Moalima kirjat män kuitenkin nii sekasi, että sytty moalimansota. Ryssät rupes linnot- tammaa järvikannaksia. Kaekki halukkaat peäs töehi. Hermanninki siellä ol hevose kanssa. Yh- tenä päivänä ol tullu luutnantti Tatsenko ja lu- vanna maksoa Hermannille iha hyvä päiväpa- laka. ”Sinä kaks markka ja mina juks marka”, oli Tatsenko sanonna. Hermannin ol pyytännä lopputiliä, että peäsis ostamaa Ahola kaoppi- jaalle lampaeta, ku linnottajille pit soaha liha- ruokoa. Tatsenkolla ol kuulema tämmösiä

Isoisänsä vieressä nukkunut Eino Poikonen kertoi isoisältä kuulemiaan Konttilan vaiheita ja hän rakensi oman talon Liejun, Konttilasta saamallaan maalle 1949. Tässä kuvassa hän hoitaa kissaa.

näkymättömiä työmiehiä aeka paljo, joella se rikastu. Kyllä ryssillä temppuja riitti, millä val- tiolta sae rahhoa ketritettyä.

Hermannille kerty rahhoa nii, että ku se män ostammaa kaoransiementä Konttilasta moalis- kuussa 1917, Ruunanieme Matti puolväkiste möe sille koko Konttila. En minäkää meinanna sitä alakuu uskoa. Mati emäntä ol viimeks tin- kiny hintoa alemma, ku siitä ei meinanna yks- mielisyyttä löytyä. Matti ol maksanna Kontti- lasta nui 20.000 markkoa ja sae Hermannilta 35.000 nii, että voettoa tul. Se ei voa osanna arvata, mite raha arvo laskoo. Hermannille ei kovi paljo velekoa jeäny, ku se sae Lipee ja siihe lisäks hankkimasa Riihimäe.

Olha se sitte ku kottii tulloa, ku Hermannin osti Konttila Ruunaniemeltä moaliskuussa 1917. Ol meitä melekone roekka, ku Mölytietä myöte kaheksa lehmä kanssa kevväällä Konttilaa pa- lattii. Paria vuotta aekasemmi Tiltalta ol peässäy itku. ku se män Liepeellä oamulypsylle, eikä navetassa ollukkaa ku yks lehmä. Hermannin ol muut myönnä hyvällä kaopalla ja osti pia uusia ja paremmi lypsäviä tilalle. Konttilassa aetoja panemaa ol kiire, että soatii elukat laetumelle. Syytingillä kuokkimoan Voarinkyttöä peäsin toas panemaa kasvukuntoo. Se tul aekasa ku- luks kuokituks vielä syytingillä ollessa.

Pane Eino se pelti kiini. Eiköhä tässä oo jo moalimamännöä tullu muisteltua, ruvetaa nuk- kumaa.

In Memoriam - Markku Sakari Poikonen 4.6.1954 - 17.11.2022

Serkun ja ystävän muistolle

teksti *Erkki O. Poikonen*

Olin kaupassa Jyväskylän Sokoksella, kun puhelin soi, puhelimesta oli Ari Pekka. Hän aloitti puhelun: Minulla on ikäviä uutisia - Markku on kuollut. Tuntui kuin jalat olisivat pettäneet, sai pidätellä itkua ihmisten keskellä. Pari päivää aikaisemmin olin puhunut puhelimesta Markun kanssa. Tuntui että tämä ei voi olla totta. Ikäviä uutisia kotikylän lapsuuden kavereiden liian varhaisesta poismenosta oli tullut jo liikaa.

Tuli mieleen lapsuuden talvet, jolloin laskettiin yhdessä mäkeä Myllyharjun mäissä pulkilla ja suksilla. Monet sukset katkottiin hyppyreissä. Kesäisin käytiin uimassa Heinäjoella ja melottiin itse tehdyillä kanooteilla, käytiin yhtenä juhannuksena kalalla Välijoella saamatta yhtään kalaa. Jalkapalloa pelattiin koulun kentällä, jossa lajissa hän oli erityisen taitava. Jouluna mentiin usein muiden serkkujen kanssa Markun kotiin katsomaan, mitä mielenkiintoisia lahjoja pojat olivat saaneet.

Koulusta Markku ei ollut kovin kiinnostunut yhteiskuntaoppia lukuunottamatta. Keskikoulun jälkeen Markku jäi kotiseudulle hoitamaan omaa osuuttansa tilasta. Hän oli valmis kokeilemaan uutta: lehmät saivat lähteä ja tilalle tuli ensin sikala ja myöhemmin kettutarha. Kettutarhan jälkeen hän hankki elantonsa traktoriurakoinnilla keskittyen erityisesti pihojen hoitamiseen ja lumiturakointiin maanviljelyksen ohella. Metsänhoito oli hänen sydäntänsä lähellä ja hän viihtyi metsässä. Kalastuksen pariin hänet

oli aikanaan opastanut Toivo-eno ja Markun ohjastama lautta olikin tuttu näky Pääjärven vesillä. Ja kuhaa tuli runsain määrin annettavaksi tutuillekin. Perhe oli hänelle tärkeä ja hän puhui usein, mitä lapset sillä hetkellä olivat tekemässä.

Kylän yhteishengen luonti ja toiminta kylän hyväksi olivat Markulle tärkeitä. Tenniskenttä syntyi hiekkakuoppaan, postilaatikot tehtiin talkoilla kaikille yhden mukaisina, Syrjänmäen entisten nuorten kokoontumisen Markku järjesti koulun tiloihin. Tyhjilleen jääneeseen kouluun tuli kunto- ja biljardisali, joka on ollut ahkerassa käytössä. (Hänen kilpailuhenkisyytensä näkyi snooker peleissä, joissa Markku saattoi ennen peliä tehdyillä herjanheitoilla kirittää vastustajansa parhaimpaan suoritukseensa.) Nuorisotyössä hän teki arvokasta työtä valmentamalla nuorisojalkapallojoukkuetta ja kuljettamalla sitä Kivan autolla pelimatkoilla. Hän vieraili kylällä ja kauempanakin ahkerasti tuttaviansa luona. Vanhempana sähköpyörä oli ahkerassa käytössä. Kyläpäällikön titteli oli ansaittu, jota hän joskus ilkkurisesti käytti. Eikä toimintaa paikallisen Lions Club Riutta järjestön matkan järjestelijänä ja toimintaa muutamana vuotena Karstulan kunnanvaltuustossa tule unohtaa.

Lappi ja yleensä matkailu oli Markulle tärkeitä. Ensimmäinen yhteinen hänen suunnittelemansa matka tehtiin Pohjois-Norjaan kesänä, jolloin olin ollut kesä- ja heinäkuun Ruotsissa töissä ja tarpeeksi hankkineena

pystyin pitämään elokuun vapaana, yleensä opiskeluvuosina oli oltava koko kesä töissä. Matka oli ikimuistettava, jolloin mm. yövyttiin talvisen opiskeluasuntolani kellarivarastossa matkalla pohjoiseen. Vanhempana tehtiin useita hiihtoreissuja Sallaan ja Leville sekä mm. vaellusmatka Hossaan ja Karhunki-erokselle. Markku yleensä teki eikä jättänyt toimia suunnittelun asteelle. Matkojen aikana keskusteltiin paljon politiikasta ja maailmanmenosta. Useimmista asioista oltiin yhtämieltä ja erityisesti ilmastomuutoksesta oltiin molemmat erityisen huolestuneita.

Markun luonteen piirteisiin kuului peräänantamattomuus vastoinkäymisistä huolimatta. Kyläpäällikkö on nyt poissa, mutta Markku haluaisi varmaankin lähettää kuvan mukaisen viestin omaisille, kylälle ja ystävilleen: elämä jatkuu.

Markku Poikonen vaudissa poikasena.

Syrjännmäen Oskari Poikonen lastenlastensa ympäröimänä vuoden 1960 tienoilla

Syrjännmäen kantatalon emäntä Emmi Poikonen kahdeksan tyttärensä kanssa.

Vasen yläriivi: Kerttu, Eeva, Aino, Hanna, ja Pirkko Alarivi: Mirja, Emmi, Annikki ja Hellevi.

Samat Syrjännmäen työt mustavalkoisessa kuvassa ja lisäksi Stiina ja veli Paavo.

Karstula eri vuosikymmeninä

Kauppias
Eero Heikkinen
rakensi
kauppatalon
Karstulaan

Karstulan
Kirjakauppa, ennen sotaa.

Karstulan
kunnalliskoti Jokela
rakennettiin 1911-12

Karstulan kirkolta, Varvikon kulmasta ennen sotia.

Kylänraitti 20-luvulla

Karstulan liikekatu 1920-1930 luvulla

Tämä nuorisoseurantalo paloi 29.10.1930 ja tilalle rakennettiin komea suojeluskunnantalo (Suojana tunnettu) 1931

Karstulan suojeluskunnan lotat toimivat 1917-1944

Lottien saniteettikurssi

Kirjakauppias
Miika Piispanen

Hän toimi myös viime sotien aikana
Karstulan komppanian vääpelinä.

Laurit Markkula ja Poikonen

Ovat kuvassa ilmeisesti sisällisodan
aikaan. Kaikilla ei ollut jakaa sotilaspukua,
vaan hihan merkillä erottuivat siviileistä.

Karstulan lottia

Retkeläisiä Tippamäellä

Carl Walfrid Idman
Aptekarina 1888 - 1913

vaimo Axa Idman

Tietalkooväkeä kirkonkylällä,
Suojantalon edessä.

Heinätalkoot pidettiin joskus
suurella porukalla jossa
lapsetkin oli mukana.

Perunanajoa
Kruukkilassa
sota-aikana

Lähtettäjä: Poikosten sukuseura ry
Kirsti Leppäaho
Pohjosmäentie 50
43540 Rantakylä

Tiedotusasiat

Poikosten sukuseuran pankkiyhteys:
POP Pankki FI82 4765 0010 0471 47, viitenumero 4666.

Jäsenmaksu; vuosijäsenmaksu 12 € ja ainaisjäsenmaksu 120 €. Maksathan jäsenmaksusi **31.05.2023** mennessä.

Poikokset sukukansion 20 € (postitettuna), **Poikokset DVD 28 €** (postitettuna) ja **Poikokset muistitukun 31 €** (postitettuna) voit halutessasi tilata Taisto Poikoselta.

Poikosten facebook: <https://www.facebook.com/groups/poikosten.sukuseura/>

Poikosten sukuseuran toimitsijat 2019–2023

Kirsti Leppäaho , puheenjohtaja	044 5465626	kirsti.leppaaho10@gmail.com
Taisto Poikonen , varapuheenjohtaja, jäsenrekisteri	045 639 7477	taisto.poikonen@wippies.fi
Lauri Koskinen , sihteeri	050 348 5156	koskinen.lauri@gmail.com
Kirsi Poikonen , rahastonhoitaja	040 771 3816	kirsihe.poikonen@gmail.com
Markku Möttönen , hallituksen jäsen	040 088 1747	markku.mottonen@gmail.com
Liisa Neittaanmäki , hallituksen jäsen	040 719 1240	liisa.neittaanmaki@gmail.com
Erkki O. Poikonen , hallituksen jäsen	050 911 2889	eopoik@gmail.com
Ossi Poikonen , hallituksen jäsen	040 521 8870	ossi.poikonen@evl.fi
Risto Poikonen , hallituksen jäsen, facebook-vastaava	050 5772380	risto.poikonen@gmail.com

Saajan tilinumero Mottagarens kontonummer	FI82 4765 0010 0471 47	IBAN	BIC
Saaja Mottagare	Poikosten sukuseura ry		
TILISIIRTO GIRERING Maksajan nimi ja osoite Betalarens namn och adress Alle- kirjoitus Underskrift		Viitenro Ref.nr	4666
	Tilitä nro Från konto nr	Eräpäivä Förf.dag	Euro

Maksu välitetään saajalle maksujälityksen ehtojen mukaisesti ja vain maksajan ilmoittaman tilinumeron perusteella.
Betalingen förmedlas till mottagaren enligt villkoren för betalningsförmedling och endast till det kontonummer som betalaren angivit

Pankkisiirto viitenumero 4666